

Camellia

แพทย์
สาว
ชาวไร่

农
园医
锦

婉姬晴雨
เชยยู

9

บทที่ 339 จนปัญญา

“หากแต่ว่า...มันไม่ถูกต้อง!” ประมาจารย์พิษพุดกับตนเอง
“อาการไม่ถูกต้อง! หรือว่า...อีกฝ่ายก็เชิญผู้เชี่ยวชาญด้านพิษมา
เช่นกัน โดยให้ทหารของพวกเขาเป็นพาหะเพื่อแพร่โรคให้กับ
ทหารแคว้นหลี่”

หน้าผากขององค์ชายใหญ่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็น
ทหารในกองทัพล้มป่วยมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่แพทย์ทหารก็ล้ม
ป่วยไปกว่าครึ่ง แม้ใช้วิธีการต่างๆ ก็ไร้ผล กระทั่งเขายังใช้
ยาลดไข้ฤทธิ์แรงที่พกติดตัวมาด้วย...ยาลดไข้แบบซงที่ซื้อมา
ราคาแพงจากแคว้นตงหลิงยังช่วยอันใดไม่ได้ หากตอนนี้แคว้น
เหยียนบุกอย่างสุดกำลัง ชัยชนะทั้งหมดที่ได้รับมาก่อนหน้านี้ก็
จะไร้ค่า!

“ท่านอาจารย์ อย่าพุดให้มากความอยู่เลย รีบหาวิธีเถิด!”
แม่ทัพแคว้นหลี่โกรธจนสบถออกมา และตะโกนใส่ประมาจารย์
พิษ

องค์ชายใหญ่รอเขาครูหนึ่งและสุดลมหายใจเข้าลึกเพื่อสงบสติของตน ดูจากสถานการณ์ในตอนนี ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะรู้ถึงอุปายการใช้พิษของพวกเขาแล้ว อีกทั้งยังใช้วิธีการเดียวกันในการจัดการพวกเขา ถึงแม้ไม่รู้ว่อีกฝ่ายไปหาแพทย์ขจัดพิษภายในเวลาอันสั้นมาจากที่ใด แต่วิชาแพทย์มีแบ่งแขนงปรมาจารย์พิษของพวกเขาคงสามารถพบวิธีแก้พิษได้

“อาจารย์ รมกวนท่านช่วยหาวิธีแก้พิษให้ด้วยเถิด!” เมื่อองค์ชายใหญ่ตั้งสติได้ เขาจึงขอร้องอย่างนุ่มนวล

ปรมาจารย์พิษพยักหน้าเบาๆ อย่างเย่อหยิ่ง เมื่อพูดถึงการใช้พิษ คาดว่าบนโลกใบนี้คงมีน้อยคนนักที่เทียบเทียมเขาได้ และน้อยคนนักที่จะรู้ว่าเขามีฝีมือด้านการแก้พิษอันล้ำเลิศสำหรับเขาแล้ว อีกฝ่ายก็เป็นเพียงพวกลอกเลียนแบบเท่านั้นพิษของอีกฝ่ายก็คล้ายคลึงกับของเขา จึงง่ายต่อการแก้ปัญหา

แต่เมื่อเขาลงมือแก้พิษจริงกลับพบว่าแม้พิษที่อีกฝ่ายใช้ จะดูธรรมดา แต่มันกลับล้ำเลิศเป็นอย่างยิ่ง มันสามารถแพร่กระจายผ่านอากาศเช่นเดียวกัน อีกทั้งยังแพร่กระจายได้อย่างรวดเร็วและเป็นวงกว้าง แทบไม่มีใครรอดพ้นได้เมื่อถูกสัมผัส จึงระบาคเป็นวงกว้าง

ในตอนแรกปรมาจารย์พิษคิดว่าตนเองได้พบกับคู่ต่อสู้ที่
สูสีจึงรู้สึกตื่นเต้น แต่หลังจากล้มเหลวมาหลายวัน เขาก็ถึงกับ
พุดอันใดไม่ออก...เขาทดลองใช้วิธีการนับไม่ถ้วนกับพิษชนิดนี้
แล้ว แต่ก็ไร้ผล สารพิษนี้ยังคงแพร่ระบาดอยู่ในกองทัพ แม้แต่
แม่ทัพข้างกายขององค์ชายใหญ่ยังล้มป่วยไปสองคน ทำให้
องค์ชายใหญ่ตกใจจนรีบพาองครักษ์ถอยกลับไปยังเมือง
ชายแดนของแคว้นหลี่ในชั่วข้ามคืน

ปรมาจารย์พิษจนปัญญาแล้ว แต่เขาก็คิดวิธีอันร้ายกาจ
ได้ โดยการส่งทหารที่ป่วยไปยังเมืองของแคว้นเหยียนที่เพิ่งยึด
มาได้และให้อยู่ร่วมกับชาวบ้านเหล่านั้น เมื่อเกิดโรคระบาดขึ้น
ในหมู่บ้าน จึงถอยทัพออกมากว่าสามสิบลี้

เขาไม่เชื่อว่าองค์แม่ทัพใหญ่จะไม่สนใจชาวบ้านแคว้น
เหยียน เมื่อแคว้นเหยียนช่วยแก้พิษให้กับชาวบ้าน สายลับ
แคว้นหลี่ที่ซ่อนตัวอยู่ในเมืองก็จะแอบนำยาถอนพิษกลับมา
เมื่อได้รับสิ่งนั้นมา เขาก็จะผลิตยาถอนพิษได้อย่างรวดเร็ว!

เมื่อเผชิญกับผู้ป่วยที่มากมายเต็มเมือง กุ่เยี่ยก็คาดเดา
กลยุทธ์ของอีกฝ่ายได้ นางจึงยิ้มอย่างมั่นใจ คิดจะขโมยสูตรยา
ถอนพิษลับของนาง ยังเร็วไปอีกพันปี!

กู๋เยี่ยนนำยาถอนพิษออกมาแจกจ่ายให้กับทหารที่มี
ภูมิคุ้มกันหลังจากที่ได้รับการรักษา ตอนนี้ปรมาจารย์พิษจึงเชื่อ
ว่าน้ำยาที่กู๋ไม่แตกต่างจากน้ำเปล่านี้เป็นยาถอนพิษของจริง!

ไม่มีทั้งกลิ่นสมุนไพรและกากสมุนไพร จะให้เขา
วิเคราะห์ส่วนประกอบของน้ำยานี้ได้อย่างไร และเขาจะผลิตยา
ถอนพิษนี้ได้อย่างไร เขาอดหลับอดนอนไปหลายคืนจนผมร่วง
ไปกว่าครึ่ง แต่ก็ยังไม่มีความคิดหน้า

ใครกันแน่ที่สามารถปรุงยาที่ล้ำเลิศเช่นนี้ได้ เหตุใดยา
ถอนพิษที่ไร้สีไร้กลิ่นนี้ยังสามารถคงไว้ซึ่งฤทธิ์ยาจนทำให้แยก
ส่วนประกอบไม่ออก ปรมาจารย์พิษสับสนเป็นอย่างยิ่ง ความ
ทะนงและความมั่นใจทั้งหมดที่เขาเคยมีถูกเหยียบย่ำลงกับพื้น
แล้ว เขารู้ดีว่าตราบไตที่มีคนผู้นั้นอยู่ เขาก็ไม่อาจกลายเป็นผู้ไร้
เทียมทานที่แท้จริง!

ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงพิษในตัวของอ๋องแม่ทัพใหญ่แห่ง
แคว้นเหียน พิษนั้นคือ 'ซีเจวี่ยซัน' ที่เขาภาคภูมิใจที่สุดในชีวิต
นี้ ทว่าพิษนี้กลับถูกขจัดได้ คนที่ถอนพิษนั้นต้องเป็นคน
เดียวกันกับคนที่ปรุงยาถอนพิษใส่นี้อย่างแน่นอน ปรมาจารย์

พิษกัดฟันแน่น เขาทำลายแผนการของข้า และดับอนาคตของข้า! ทั้งยังต่อกรกับข้าครั้งแล้วครั้งเล่า ข้าสุดจะทนแล้ว!

หาก...ยืมมือองค์ชายใหญ่เพื่อกำจัดคนผู้นี้ อนาคตของเขาก็จะอยู่อย่างสุขสบายไร้กังวล เกรงว่าในตอนนี้อองค์ชายใหญ่จะเกลียดชังคนผู้นี้มากกว่าเขา!

ยังไม่ทันที่แผนการของเขาจะลุล่วง แคว้นเหยียนก็โจมตีกลับอย่างสุดกำลัง เมืองทั้งหมดที่สูญเสียไปก็ถูกชิงคืนอีกครั้ง ทหารแคว้นหลี่ที่ต่อสู้ได้ก็น้อยลงเรื่อยๆ ส่วนองค์ชายใหญ่ที่หนีไปอยู่เมืองแดนหลังก็ไม่กล้าปรากฏตัว ไม่กล้าเข้าใกล้แม้แต่กำลังเสริมที่ถูกส่งมาจากแคว้นหลี่

เชื้อโรคเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวเกินกว่าที่พวกเขาจินตนาการได้ ในบรรดาองค์กรที่องค์ชายใหญ่พามาด้วย มีคนหนึ่งี่จู่ๆ ล้มป่วยในอีกสิบวันให้หลัง ทั้งยังมีอาการเหมือนกับทหารนายอื่นๆ ไม่นานนัก ผู้คนที่องค์กรที่ผู้นั้นสัมผัสต่างก็พากันติดโรค จากหนึ่งเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย เมืองชายแดนของแคว้นหลี่ถูกปกคลุมไปด้วยเชื้อโรคอย่างรวดเร็ว จนแทบไม่เหลือชาวบ้านที่แข็งแรง

โชคยังดีที่องค์กรรักษ์ผู้นั้นไม่ได้คอยรับใช้อยู่ข้างกายของค์ชายใหญ่ ส่วนองค์ชายใหญ่ก็รีบออกจากเมืองชายแดนโดยลำพังหลังจากที่องค์กรรักษ์แสดงอาการ และไปยังเมืองอีกเมืองหนึ่ง

หลังจากที่ท่านอ๋องแห่งแคว้นหลี่ได้รับข่าวจากด้านชายแดน และรู้ว่าองค์ชายใหญ่เป็นคณริเริ่มการไ้ยาพิษ เขาก็โกรธจนแทบทุบตราหยกทั้ง เขาส่งทูตไปตำหนิองค์ชายใหญ่ และสั่งให้องค์ชายใหญ่รีบหาวิธีหยุดยั้งโรคระบาด

องค์ชายใหญ่ยอมรับข้อเสนอของปรมาจารย์พิษ ด้านหนึ่งเจรจาสงบศึกกับแคว้นเหียน ส่วนอีกด้านก็ระดมสายลับทั้งหมดที่อยู่ในกองทัพแคว้นเหียนและเมืองชายแดนเพื่อสืบหาข่าวของแพทย์พิษแคว้นเหียน แพทย์พิษของแคว้นเหียนสร้างความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงให้กับพวกเขา เขาจะไม่ยอมให้อีกฝ่ายอยู่ร่วมโลกกับเขาอย่างแน่นอน!

บทที่ 340 มีแค่เจ้าก็เพียงพอแล้ว

“ว่าอย่างไรนะ แค่นี้สาวผอมแห้งคนหนึ่ง เป็นแค่เด็กสาวที่ยังไม่โตด้วยซ้ำ ที่ทำให้กองทัพทหารนับแสนนายของพวกเขาพิณาศยบเย็นถึงเพียงนี้หรือ!” องค์ชายใหญ่ขมวดคิ้วจ้องมองภาพวาดในมือ มันเป็นรูปเด็กสาวอายุประมาณสิบเอ็ดถึงสิบสองปีที่ดูสุขภาพเรียบร้อยและไร้เดียงสา

ปรมาจารย์พิฆาตถอนตัวออกจากกองทัพแล้ว หลังจากผ่านไปหลายวันจึงได้รับอนุญาตให้มาเจอองค์ชายใหญ่ เมื่อเขาได้รับภาพวาดที่ถูกส่งต่อเอาไว้ในมือ สีหน้าของเขาก็ดูย่ำแย่เสียยิ่งกว่าองค์ชายใหญ่ เป็นไปไม่ได้ เขาพ่ายแพ้ให้กับแม่หนูคนหนึ่งหรือ อีกทั้งยังเป็นนางหนูที่ยังไม่โตเต็มวัย ต่อให้นางเริ่มศึกษาการปรุงยาพิษตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเทียบกับเขาผู้หมกมุ่นอยู่กับวิชานี้มากกว่าห้าสิบปี!

เขายิ้มอย่างขมขื่น “ฝ่าบาท ลูกน้องของท่านไปสู่มหารูปใครสักคนมาหาลอกลวงท่านหรือไม่”

“ไม่มีทาง! สายลับผู้นี้แทรกซึมเข้าไปตั้งนานแล้ว ตอนนี้เป็นถึงผู้บัญชาการกองพัน อีกทั้งยังเป็นลูกน้องคนสำคัญของแม่ทัพสกุลหู เนื่องจากแม่นางผู้นั้นเคยช่วยชีวิตเจ้าสกุลหูนั้นเอาไว้ เจ้าสกุลหูนับถือนางราวกับเป็นบรรพบุรุษ ส่วนสายลับผู้นั้นก็ได้รับการยืนยันตัวตนแม่นางผู้นั้นจากปากของเจ้าคนสกุลหู!” องค์ชายใหญ่เชื่อมั่นในตัวสายลับผู้นั้นเป็นอย่างยิ่ง หากเขาไม่มั่นใจเต็มร้อยก็จะไม่ส่งข่าวกลับมา

สายลับผู้นั้นเห็นกับตาว่าเด็กสาวผู้นั้นคอยเข้าออกค่ายกักตัวของทหารบาดเจ็บ ไม่นานนักทหารที่ล้มป่วยก็หายดี อุบายที่ให้เหล่าทหารที่หายดีโจมตีกลับก็เสนอขึ้นจากเด็กสาวผู้นั้น ส่วนแม่ทัพสกุลหูก็ไม่ได้ชื่นชมเด็กสาวผู้นั้นให้สายลับฟังแค่ครั้งเดียว ดูเหมือนว่าแพทย์พิษของอีกฝ่ายก็คือเด็กสาวผู้นั้น

ปรมาจารย์พิษพูดอย่างเศร้าโศกว่า “เหนือฟ้ายังมีฟ้า ห้ามดูถูกคนสามประเภทเด็ดขาด หนึ่งคือคนแก่ สองคือสตรี ส่วนสามก็คือเด็ก! ดูเหมือนว่าเด็กสาวผู้นั้นจะเป็นหอกข้างแคร่ของพวกเรา! องค์ชาย ท่านลองคิดดูสิ ใครเป็นคนทำให้ท่านต้องถูกฝ่าบาทตำหนิ ใครเป็นคนทำให้ความสำเร็จของท่านต้อง

หายไปอย่างราบคาบ และใครเป็นคนทำให้ท่านต้องอับอายต่อหน้าเหล่าขุนนาง

“ท่านลองคิดดูสิ ท่านอ่อนแอจนต้องเล่นงานท่านอยู่ตลอด ตราบใดที่ตำแหน่งองค์รัชทายาทยังตกไม่ถึงตัวท่าน ทุกสิ่งย่อมมีการเปลี่ยนแปลง! นอกเสียจากกำจัดเด็กสาวผู้นี้ทิ้งเสีย จึงจะสามารถระบายความโกรธให้กับเหล่าทหารทุกนาย และสามารถระบายความโกรธขององค์ชาย...องค์ชาย ท่านห้ามใจอ่อนโดยเด็ดขาด!”

องค์ชายใหญ่หาได้เป็นคนไร้สมอง เขาครุ่นคิดแล้วพูดว่า “ไม่ได้! หากกำจัดนางในตอนนี ทหารแคว้นหลินนับหมื่นนายและประชาชนทั้งเมืองต้องตายไปพร้อมกับนาง อาจารย์อย่าเพิ่งใจร้อนไปเลย รอให้ราชทูตที่ท่านพ่อส่งไปเจรจาสงบศึกมาถึงเสียก่อน หลังจากคลี่คลายอันตรายทั้งหมด สืบข้อมูลทุกอย่างจนรู้อย่างแน่ชัด จากนั้นค่อยวางแผนก็ไม่สาย!”

ปรมาจารย์พิฆาตเกรงว่าองค์ชายใหญ่จะสงสัย จึงไม่กล้ายุยงต่อไป เขาคิดอย่างเคียดแค้นอยู่ในใจ นางเด็กเวร! ข้าจะปล่อยให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่ออีกสักหน่อย แต่คอยดูเถอะ สุดท้ายเจ้าจะต้องถูกจัดการอย่างทุกซ์ทรมาน ต้องกำจัดให้สิ้นซาก!

เมื่อองค์ชายใหญ่เห็นราชทูตที่อ่องแคว้นหลี่ส่งมาเพื่อ
เจรจาสงบศึก เขาก็เขวี้ยงเครื่องใช้ใส่ไม่หยุด เป็นเจ้ากงหลี่ซึ่ง
จริงๆ ด้วย! ตอนแรกไม่น่าใจอ่อนปล่อยให้เขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่
เลย! คนที่มาแย่งชิงตำแหน่งอ่องของเขาต้องตกนรกให้หมด!

การเจรจาสงบศึกไม่ได้เป็นไปอย่างราบรื่นนัก แน่نون
ว่าแคว้นเหยียนไม่มีทางที่จะทิ้งโอกาสอันพิเศษนี้ ย่อมต้องมี
ข้อเสนอที่มีค่าสูงส่ง นอกจากแคว้นหลี่ต้องคืนเมืองทั้งหมด
ให้กับแคว้นเหยียนแล้ว ยังต้องมอบอีกห้าเมืองให้กับแคว้น
เหยียน ทั้งยังต้องชดเชยค่าเสียหายของกองทัพแคว้นเหยียนใน
ช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นจำนวนเงินเก้าล้านตำลึง

กงหลี่ซึ่งนับเป็นยอดฝีมือด้านการเจรจาต่อรอง เขา
ถึงกับกล้าต่อรองค่าเสียหายจนเหลือเพียงสามเมืองและหกล้าน
ตำลึงเงิน

กู่เยี่ยมอย่างร้ายกาจ “พี่เงิน พวกเราไม่ต้องรีบ ฝ่ายที่
ต้องรีบเป็นพวกเขาต่างหาก พวกเรายังมีเวลาอีกมาก!”

ขณะที่ราชทูตทั้งสองฝ่ายกำลังโต้เถียงกัน เมืองชายแดน
ของแคว้นหลี่อีกห้าเมืองก็พบเจอผู้ป่วยซึ่งมีอาการเหมือนกับ

เหล่าทหารที่ติดโรคก่อนหน้านี้ ทำยที่สุดก็กดดันองค์ชายใหญ่ จนเหลือเพียงทางเลือกสุดท้าย แม้แต่ปรมาจารย์พิฆาที่เขาเชิญ มาก็ติดโรคแล้ว! หากเป็นเช่นนี้ต่อไป คนต่อไปที่จะติดโรคนี้ ก็ อาจจะเป็นเขา!

ขณะที่กงหลี่ซังกำลังพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อ ต่อรองจำนวนเมืองและเงินที่ต้องชดเชย องค์ชายใหญ่ก็ส่งคน ไปสั่งให้เขาตอบรับเงื่อนไขของแคว้นเหียนในทันที มิฉะนั้นจะ ตั้งข้อหาเขาในคดี “สมรู้ร่วมคิด ทำลายสันติภาพระหว่างสอง แคว้น”

วันนี้พบว่ามีคนในคณะทูตเจรจาสงบศึกร่างกาย อ่อนเพลียและไข้ขึ้นสูง คนอื่นๆ ก็ถึงกับตื่นตระหนกทันที ถึงแม้ ในกองทัพแคว้นหลี่จะยังไม่พบทหารที่ตายด้วยโรคนี้ แต่การ ต้องผินทอนอยู่เช่นนี้ แต่ละคนล้วนซบผอมจนไร้ซึ่งรูปร่างมนุษย์ เกรงว่าอีกไม่นานก็จะปรากฏจากการตายหมู่ขนาดใหญ่ เวลา ไม่เคยรอคอยผู้ใด อีกทั้งเวลาก็หมายถึงชีวิต การใช้เมือง ห้าเมืองและเก้าล้านตำลึงเงินเพื่อแลกกับชีวิตของประชาชนและ ทหารนับแสนนายถือว่าไม่ขาดทุน!

หลังจากนั้น หนึ่งในสมาชิกคณะทูตเจรจาสงบศึกที่เป็นพรรคพวกขององค์ชายใหญ่ก็ปลดกงหลี่ซังออกในทันที และลงนามใน ‘สนธิสัญญาเมืองชายแดน’ เพื่อมอบหัวเมืองที่อยู่ทางใต้ของด่านชายแดนใต้ให้กับแคว้นเหียนน พร้อมกับการจ่ายค่าชดเชยเป็นเงินเก๋าล้านตำลึง

“พี่เจิน สงครามสิ้นสุดลงแล้ว ท่านจะได้กลับไปยังเมืองหลวงแคว้นเหียนนแล้วใช่ไหม” เมื่อทุกอย่างสงบลงก็ใกล้สิ้นสุดฤดูใบไม้ผลิแล้ว หัวใจของกุ่เยี่ยเบิกบานเมื่อมองดูทุ่งหญ้าเขียวขจีอันไร้ขอบเขต หลังจากที่เคยแบ้งมาอย่างถึงอกถึงใจกับพี่เจินในทุ่งกว้างแล้ว กุ่เยี่ยก็นั่งอยู่บนหลังม้าและชมพระอาทิตย์ตกอยู่เคียงข้างพี่เจิน

เมื่อสงครามสิ้นสุด ก็หมายถึงการต้องจากลาอีกครั้ง เหตุใดนางกับเขาต้องเผชิญกับความโศกเศร้าของการจากลาอยู่เสมอ

หลังเจียเจินยื่นแขนออกและอุ้มแม่ฉานน้อยมาที่หลังม้าของตน พร้อมกับให้นางนั่งอยู่ด้านหลังตน เขาโอบเบาๆ ไปที่เอวเรียวเล็กของแม่ฉานน้อย ให้นางได้พิงกายกับหน้าอกของตนอย่างสบายพร้อมกับแนบคางลงบนศีรษะของนางและพูด

อย่างอ่อนโยนว่า “เยี่ยเออร์ หลังจากที่เขาถึงวัยปักปัน ข้าจะขอ
เจ้าแต่งงานทันที เมื่อถึงเวลานั้นพวกเราจะไม่พรากจากกันอีก
ตกลงหรือไม่”

กุ๊เยี่ยจมดิ่งอยู่กับเสียงที่ไพเราะจนแทบจะทำให้คนจมดิ่ง
ลึกลงสู่ความหวานฉ่ำ ทันทีที่นางกำลังจะพยักหน้าตอบ “ตกลง”
สายลมราตรีก็พัดผ่าน ทันใดนั้นนางก็ตั้งสติได้พร้อมกับเบิกตาก
กว้างหันกลับไปมองหลังเจี๋ยเฉิน

“วัยปักปัน? นั่นแค่อายุสิบห้าปีเองไม่ใช่หรือ เมื่ออิงจาก
มุมมองทางการแพทย์ หญิงสาวอายุสิบห้าปียังไม่เติบโตอย่าง
เต็มที่เลยด้วยซ้ำ การแต่งงานในเวลานี้เป็นการทำลายดอกไม้ที่
ยังบานไม่เต็มที่ พี่เฉิน ท่านบอกมาตามตรงเลย แท้จริงแล้ว
ท่านเป็นโรคใคร่เด็กใช่หรือไม่!”

พี่เฉินยิ้มอย่างขมขื่นและไร้หนทาง น้ำเสียงของเขา
เปี่ยมไปด้วยความเอ็นดูและยอมแพ้ ouseแล้ว เขาไม่มีหนทาง
ชนะเด็กสาวในอ้อมกอดคนนี้ได้เลย ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เพียง
แค่เห็นหน้านาง เขาก็ยอมแพ้หมดทั้งใจแล้ว “เหลวไหล! ข้ารัก
เจ้าจนจะคลั่งแล้วต่างหาก! ข้าว่าข้าต้องพิชิตจากเจ้าแน่นอน ชาตินี้
คงไร้ยารักษาหาย!”

หัวใจของก๊วยเยี่ยนหวานชื่น “พี่เงิน ไม่คิดเลยว่าท่านยังเป็น
ผู้เชี่ยวชาญด้านการพูดคำหวานด้วย! ข้าชอบท่านที่เป็นเช่นนี้
แหละ อ้อ แนนอนว่าจุดสำคัญคือท่านหน้าตาหล่อเหลา หวานก็
ได้เข้มก็ดี บางคราเป็นลูกหมาที่น่ารัก บางคราก็เป็นลูกหมาป่า
ที่น่าเกรงขาม! พี่เงิน ท่านต้องเป็นคนพิเศษที่สวรรค์เตรียมไว้
ให้ข้าแนนอน!” เพื่อชดเชยความรักที่ข้าขาดหายไปในชาติที่แล้ว
เป็นค่าชดเชยที่นางถูกเหวี่ยงมาสู่โลกยุคโบราณอันล้ำหลังนี้

“ไม่! คนที่ต้องขอบคุณสวรรค์ต้องเป็นข้าต่างหาก!
ขอบคุณสวรรค์ที่ส่งเจ้ามาอยู่ข้างกายข้า ในที่สุดชีวิตของข้าก็
สมบูรณ์แบบ” หลิงเจวี่ยเงินขอบคุณชะตาลิขิตอย่างจริงจัง ใน
ชาตินี้มีแค่นางก็เพียงพอแล้ว!

“อิ้ๆ! สวรรค์สร้างเราให้คู่กัน ไม่มีใครแยกเราได้! จริง
หรือไม่ พี่เงิน...” ก๊วยเยี่ยนกะพริบขนตาอันเรียวยาวอย่างแก่นแก้ว
ท่าทางอันมีชีวิตชีวาทำให้หลิงเจวี่ยเงินไม่อาจจะสายตาได้

เมื่อชาติก่อนไม่สามารถปกป้องเจ้าเอาไว้ได้ ชาตินี้
จะต้องชดเชยเป็นเท่าตัว! จะต้องปกป้องทะนุถนอมเจ้าเอาไว้ได้
ปึกของข้าเป็นอย่างดี!

บทที่ 341 ไม่ต่างจากใจ

เมืองชินหยางเป็นเมืองชายแดนที่เสียหายมากที่สุดจากสงคราม เมืองนี้เคยถูกแคว้นหลียึดครองไปหลายครั้งและถูกชิงคืนอีกครั้งโดยกองทัพแคว้นเหยียน หน้าซำยังเกิดโรคระบาดจากแผนการชั่วของทหารแคว้นหลี โชคดีที่ชาวเมืองชายแดนต่างแข็งแรงและมุ่งมั่น หลังจากที่ยุทธการสิ้นสุดลง ร้านค้าทั้งสองฝั่งริมทางต่างเริ่มเปิดกิจการไปกว่าเดิมแล้ว

“ไ้! นางปีศาจน้อยผู้น่ารัก เจอกันอีกแล้วนะ!” ภายในเมืองชินหยาง กองหลีซึ่งที่สวมชุดสีแดงดูเปลวเพลิงพร้อมกับใบหน้าที่งดงามอันสุดแสนจะชั่วร้ายกำลังเดินเล่นอยู่บนถนนทันใดนั้น ตาจึงจ้องอันกระชากวินญาณของเขาก็จ้องไปยังร่างกายอันเพริศบาง พร้อมกับยิ้มมุมปากอย่างชั่วร้าย

กู่เยี่ยที่กำลังรอนมเปื่อยเหลืองบมองกองหลีซึ่งด้วยหางตาเพียงมองเห็นชุดคลุมสีแดงฉกทองอันหรูหรา นั้น แม้มองจากที่ไกลๆ ก็ดูออกว่าเป็นเจ้าชั่วร้ายนั้น นางกำลังก่นด่าเขาอยู่ในใจ

เจ้าต่างหากที่เป็นปีศาจ เจ้ามันปีศาจทั้งโคตร บรรพบุรุษก็เป็น
เหล่าปีศาจอันชั่วร้าย ถึงได้คัดลอกคนชั่วอย่างเจ้าออกมา

กงหลี่ซังค่อยๆ เดินมาถึงข้างกายกู่เยี่ย เขามองดูขนมที่
อยู่บนกระทะเหล็กสีดำพร้อมกับขมวดคิ้วเล็กน้อย “เจ้ากินแค่
ของพวกนี้หรือ ไปกินเถอะ อ๋องน้อยจะพาเจ้าไปกินของดีที่ร้าน
เยว่โหลว!”

กู่เยี่ยไม่แม้แต่จะมองเขาด้วยซ้ำ นางเดินย้ายไปอีกข้าง
เพราะเกรงว่าคนอื่นจะเข้าใจว่านางเป็นพวกระดับเดียวกันกับ
เจ้าปัญญาที่มันนี้ ไปกินของดีที่ร้านเยว่โหลวตั้งแต่เช้าตรู่? ร้าน
เยว่โหลวเปิดแค่ตอนเที่ยงวันและตอนกลางคืน เจ้าหมอนี่โง่
หรือไม่ อ้อ แน่نونว่าโง่!

กงหลี่ซังเรียกตนเองว่า ‘อ๋องน้อย’ ชาวบ้านบางคนที่รอ
ขนมเปี๊ยะอยู่ริมทางพร้อมกับกู่เยี่ยก็เดาสถานะของเขาออก
ในทันที การเจรจาสงบศึกในเมืองซินหยางเพิ่งจะสิ้นสุดลง คนที่
เรียกแทนตนเองว่า ‘อ๋องน้อย’ เกรงว่าจะมีเพียงท่านอ๋องน้อยที่
แคว้นหลี่ส่งมาเพื่อสงบศึก

แคว้นหลีเป็นฝ่ายเริ่มสงคราม ชาวบ้านในเมืองชินหยาง ต่างต้องอดอยาก ไม่แปลกที่พวกเขาจะต่อต้านฮ่องน้อยแคว้นหลีผู้นี้ บุรุษร่างสูงใหญ่คนหนึ่งตะโกนอย่างเย็นชาว่า

“อาหารเมืองชินหยางของพวกเราคุณภาพต่ำ ไม่คู่ควร กับฐานะฮ่องน้อยแคว้นหลีของพวกเจ้า หากอยากจะกินอาหาร ดีๆ ก็ไสหัวกลับไปกินที่แคว้นหลีของพวกเจ้าเถอะ!”

“ไสหัวกลับไป!”

“เมืองชินหยางไม่ต้อนรับสุนัขแคว้นหลี!”

“เจ้าคนแคว้นหลีไสหัวไปเสีย!”

ตอนแรกมีเพียงสิบกว่าคนที่กำลังรอนมเปี้ยะ แต่ไม่นานนักก็มีชาวบ้านรอบๆ มาร่วมประท้วงด้วย

“ชาวแคว้นหลีรุกรานดินแดนของพวกเรา ไม่เห็น ชาวบ้านชินหยางเป็นมนุษย์! ช่างไม่แตกต่างอันใดกับหมูหมา!”

“หากไม่ใช่เพราะฮ่องแม่ทัพใหญ่เชิญหมอเทวดาน้อยมา เมืองชินหยางของพวกเราคงถูกทำลายด้วยโรคระบาดที่ชาวแคว้นหลีสร้างขึ้น!”

“ปู่ของข้าสุขภาพไม่ดี ไม่สามารถอดทนผ่านหายนะครั้งนี้ได้ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะชาวแคว้นหลี่! ไสหัวไป ไสหัวออกจากเมืองซินหยางเสีย!”

ใครบางคนโยนไข่เน่าเข้ามา องค์กรผู้ซื้อสัตว์ที่อยู่ข้างกายกงหลี่ซังก็ก้าวไปข้างหน้าและใช้ตัวบังเจ้านายเอาไว้ ไข่เน่าเปรอะอยู่บนชุดเครื่องแบบของเขา กลิ่นของไข่รุนแรงราวกับอาวุธชีวภาพ หลังจากนั้นก็ตามด้วยผักเน่า ไข่ไก่ ก้อนหิน... ทั้งหมดต่างถูกโยนมาที่กงหลี่ซัง ถึงแม้จะมีองค์กรคอยปกป้อง แต่ชุดสีแดงอันหรูหราของกงหลี่ซังก็ยังคงเปื้อน ช่างดูสิ้นสภาพจนลำบากใจยิ่งนัก

กู่เยี่ยไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้น นางถือขนมเปี๊ยะสดใหม่ร้อนๆ พลังกินอย่างเอร็ดอร่อย ‘ขนมเปี๊ยะไส้งาทอดน้ำมันต้นหอม’ ที่เจ้าหมิงเงินแนะนำรสชาติไม่เลว หอมกรอบอร่อย สมแล้วที่เป็นขนมขึ้นชื่อของเมืองซินหยาง!

กงหลี่ซังที่ถูกชาวบ้านเมืองซินหยางรุมทำร้ายจ้องมองกู่เยี่ยที่มองดูอยู่อย่างสนใจด้วยความแค้นใจ ในที่สุดองค์กรรักษาของเขาก็ทนไม่ไหว ชักอาวุธออกจากเอว...

“จะฆ่าคนแล้ว! คนแคว้นหลี่ลงมือฆ่ากลางถนน รีบแจ้ง
ทางการเร็วเข้า!” ชาวบ้านร่างใหญ่ นั้นเป็นคนลงมือก่อนชัดๆ
แต่กลับจะชิงแจ้งทางการ และยังมีรีบตะโกนเสียงดังโวยวาย
ขึ้นมาในทันที ตอนที่โยนไข่เน่ากันเมื่อครู่นี้ เขาก็เป็นคนที่โยน
ได้สนุกที่สุด จนกู้เยี่ยยอดไม้ได้ที่จะชุนัวโป่งให้เขาในใจ

ชาวบ้านต่างกรูกันออกมาพร้อมกับตะโกนว่า

“พวกแคว้นหลี่ฆ่าคน!”

“พวกแคว้นหลี่จะใช้อาวุธฆ่าคน!”

“พวกแคว้นหลี่...”

“เกิดอันใดขึ้น” ท่านหูผู้รับผิดชอบดูแลความปลอดภัย
เมืองซิ่นหยางตอนช่วงเจรจาสงบศึกกำลังขี่ม้าเข้ามา คนที่
ติดตามอยู่ข้างหลังล้วนแต่เป็นลูกน้องที่มีความสามารถของเขา
เมื่อเห็นสภาพอันเละเทะน่าอนาถของฮ่องน้อยและองครักษ์ข้าง
กาย ท่านหูก็ยิ้มอย่างไร้ความปราณี!

หัวหน้าองครักษ์ของกงหลี่ซึ่งพูดอย่างโกรธเกรี้ยวว่า
“ยิ้มอันใด! ชาวบ้านแคว้นเหียนของพวกเจ้าทำร้ายทูตเจรจา

สงบศึกอย่างไรเหตุผล นี่หรือมารยาทการต้อนรับแขกของแคว้น
เหยียน หรือว่าแคว้นเหยียนต้องการทำลายการเจรจาสงบศึก
ของทั้งสองแคว้น”

ขณะที่ท่านหูกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง เขากลับมองเห็น
กู่เยี่ยที่กำลังถือขนมเปี๊ยะอยู่ด้านหลังผู้คน โบกมือให้เขา ท่านหุ
รอยยิ้มเต็มใบหน้าในทันที เขากระโดดลงจากหลังม้าและเดิน
หาวกผู้คนไปยังข้างกายกู่เยี่ยพร้อมกับกล่าวทักทาย

“แม่นางกู่มาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร ท่านแม่ทพรู้หรือไม่ ช่วง
นี้ทั้งต้องปลอมขวัญชาวบ้าน ทั้งต้องเจรจาสงบศึก ท่านแม่ทพ
จึงค่อนข้างยุ่ง หลังจากผ่านช่วงนี้ไปค่อยให้ท่านแม่ทพพาเจ้าไป
ขี่ม้าที่ทุ่งหญ้า...”

กู่เยี่ยแบ่งขนมเปี๊ยะที่ซื้อมามากมายให้ท่านหุอย่างใจ
กว้าง พร้อมกับยิ้มพูดว่า “ลำบากท่านแม่ทพแล้ว! กินขนมสัก
หน่อย จะได้มีแรง!”

ท่านหุรับขนมเอาไว้อย่างไม่เกรงใจและกัดเข้าไปครึ่งชิ้น
เขาพูดอ้อไม่ชัดเจนเพราะขนมเต็มปาก “ชาวบ้านไม่ได้เผลอทำ
ร้ายโดนเจ้าใช้หรือไม่ ช่วงนี้ภายในเมืองอาจไม่ค่อยสงบเท่าไร

แม่นางระวังตัวหนอยก็ดี! ทางที่ดีออกไปที่ใดก็พาคนไปด้วย...
หรือไม่ ข้าจะส่งคนมาคอยปกป้องเจ้าดีหรือไม่”

“ไม่ต้อง! ข้าเชื่อว่าตราบใดที่มีท่านแม่ทัพอยู่ เมือง
ชินหยางจะต้องปลอดภัยแน่นอน! จริงสิ ท่านจะจัดการเจ้าพวก
นี้อย่างไร” กู๋เยี่ยชีไปยังองค์ชายและลูกน้องอีกห้าคนที่สภาพ
และเทะ ส่งกลิ่นเหม็นร้ายกาจนารังเกียจ

ตอนนี้ท่านหญิงนึกถึงท่านอ๋องแคว้นหลีขึ้นมา เขาเดินไป
ตรงหน้ากงหลีซังและพูดเสียงแข็งว่า “ชาวบ้านเมืองชินหยาง
ต่างโกรธแค้นชาวแคว้นหลี เพื่อความปลอดภัยของท่านอ๋อง
น้อยแล้ว ทางที่ดีอย่าชี้ตัวออกมาเดิน ข้าน้อยจะคุ้มกันท่าน
กลับไปยังโรงเตี๊ยม!” เมืองชินหยางไม่มีจุดพักอาศัยสำหรับ
ทางการ คณะเจรจาสงบศึกของแคว้นหลีจึงต้องพักอยู่ใน
โรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดของเมืองชินหยาง

หัวหน้าองครักษ์ตะคอกอย่างไม่พอใจว่า “เรื่องที่ท่าน
อ๋องน้อยของพวกเราถูกล้อมทำร้ายจะปล่อยไปอย่างนั้นหรือ”

“ล้อมทำร้ายอันใด ท่านอ๋องน้อยกล่าวเกินจริงแล้ว!”
กู๋เยี่ยเดินเข้ามาช้าๆ นางกัตซุนมพร้อมกับพูดด้วยเสียงอัน

ชัดเจนว่า “หากบ้านของเจ้าถูกโจรปล้นไป ยึดที่อยู่อาศัยและ ปล้นชิงทรัพย์สิน อีกทั้งคนในครอบครัวยังได้รับบาดเจ็บ และ โจรขั้วนั้นยังใช้วิธีสกปรก! เมื่อโจรถูกลงโทษ พวกเจ้าจะไม่ให้ ชาวบ้านด่าเสียหน่อย และเขวี้ยงผักใส่สักนิด จะไม่ให้พวกเขา ระบายความโกรธบ้างเลยหรือ”

“ใช่แล้ว! พวกแคว้นหลี่ชั่วช้าสารเลวยิ่งกว่าโจร! แม่นาง น้อยเพื่อนบ้านของข้าเป็นคนทั้งดงาม นางอ่อนโยนสดใส แต่ นางถูกทหารแคว้นหลี่ย่ำยี เมื่อคืนนางจึงแขวนคอฆ่าตัวตาย! หญิงสาวดีๆ หญิงสาวบริสุทธิ์ตั้งก็ชีวิตที่โดนพวกเจ้าย่ำยีจนต้อง ปลิดชีวิตตนเอง จากไปเช่นนี้...”

“เดิมทีครอบครัวของข้าก็มีเงินเก็บเพียงเล็กน้อย เป็น เงินที่หามาจากความยากลำบากทั้งชีวิต พวกทหารแคว้นหลี่บุก เข้ามาในบ้านข้า ทำร้ายท่านพ่อและคนในครอบครัวของข้า ทั้ง ยังปล้นเอาเงินเก็บในบ้านไปอีก หากไม่ใช่เพราะท่านพ่อท่าน แม่คอยปกป้องอย่างสุดชีวิต เกรงว่าน้องสาวของข้าคงจะ...ท่าน พ่อถูกทำร้ายจนกระอักเลือด ตอนนี้อย่างคงตายไม่ได้เลย!”

“มรดกสืบทอดของครอบครัวข้าก็ถูกพวกแคว้นหลี่ชิงไป เอาไปถวายให้กับองค์ชายใหญ่ของพวกเขา...การกระทำของ

พวกแคว้นหลี่ช่างชั่วเสียยิ่งกว่าโจร เหตุใดจะตีพวกเขาไม่ได้!
พวกโจรชั่ว ค็นมรดกครอบครองชั่วมานะ!”

เมื่อเผชิญกับคำกล่าวหาอันเคียดแค้นของชาวบ้าน เหล่า
องครักษ์ของกงหลี่ซึ่งต่างรู้สึกเหมือนถูกตบเข้าที่ใบหน้าอย่าง
แรง มันแสนร้อนจนไม่อาจเงยหน้าขึ้น

ตัวอย่าง

บทที่ 342 หลงกล

ท้ายที่สุดเรื่องราวก็จบลงด้วยการที่พวกกงหลีซึ่งถูกทหารคุ้มกันของแม่ทัพหู ‘คุมตัว’ แล้วพาไป ‘ปล่อย’ ที่โรงเตี๊ยม ส่วนแม่ทัพหูอยู่คุยกับกู่เยี่ยเพียงไม่กี่คำ ก็ขึ้นหลังม้า แล้วพานายทหารใต้บังคับบัญชาออกลาดตระเวนอย่างแข็งขัน ไม่มีใครสังเกตเห็นว่านายทหารที่อยู่ข้างกายเขาแอบหันมองกู่เยี่ยก่อนจะหันกลับอย่างรวดเร็ว

หลังจากการเจรจาสงบศึกจบลง ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่กู่เยี่ยต้องจัดการ ครั้นทั้งห้าเมืองได้รับเงินที่แคว้นหลีต้องจ่ายหลังจากพ่ายแพ้สงคราม พวกเขาก็ต้องปลอบขวัญคนในเมืองและช่วยรักษาชาวบ้านที่ติดโรคระบาด กู่เยี่ยรับรู้ได้ว่าพีเงินยุ่งขึ้นมาก แต่ไม่ว่าจะยุ่งเพียงใด พีเงินก็มักจะหาเวลาว่างมากินมื่อค่ำกับนางตลอด บางครั้งก็นัดนางไปชมจันทร์และชมการแข่งขันม้าที่ทุ่งหญ้าอยู่เสมอ

กู่เยี่ยตัดสินใจรักษาช่วงเวลานี้มีค่าก่อนจากกันโดยการอยู่กับหลังเจวียเงินตลอดเวลา ไปจนกว่าเขาจะกลับเมืองหลวง

ช่วงกลางวัน นางจะสวมชุดชาวบ้านธรรมดาเดินเตร่ไปทั่วเมือง เพื่อลิ้มลองของอร่อย โดยเฉพาะของว่างซึ่งมาจากแถบ ชายแดน รสชาติอร่อยมากจนนางเองยังชิมไม่ขาดปาก

ตกเย็น นางจะช่วยแม่ครัวเตรียมกับข้าวที่พี่เงินชอบ ทั้ง สองคนดื่มด่ำกับมือคำได้แสงเทียนอย่างหวานชื่น

นางมักเอนกายอยู่ในอ้อมอกแสนอบอุ่นของเขอย่าง เงียบๆ พร้อมฟังเสียงหัวใจเต้นรัวของพี่เงินจนผล็อยหลับไป

กุ้เยี่ยสัมผัสได้ว่าความสัมพันธ์ของตนกับเขายามนี้ ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงจากความบาดหมางกลายเป็นความเข้าใจ กัน สิ่งที่นางปรารถนาไม่ใช่ความสัมพันธ์อันเร่าร้อน แต่เป็น ความสัมพันธ์และความรักที่อ่อนโยนราวกับสายธาร ความ อบอุ่น และความประหลาดใจ...ทั้งหมดเป็นสิ่งที่ผู้อื่นไม่อาจมอบ ให้นางได้ มีเพียงพี่เงินเท่านั้นที่รักและพร้อมดูแลนาง ทั้งยัง เข้าใจนาง...

วันนี้ เพื่อไม่ให้ท่านปู่กับพี่ชายเป็นห่วง นางจึงให้แมวดำ ตัวน้อยทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสาร ส่งจดหมายไปยังเมืองเหยียนเฉิง ส่วนพี่เงินก็พาองครักษ์หลายคนออกจากเมือง ก่อนออก

เดินทางเขายังกำชับไม่ให้นางออกไปไหนส่งเดช แล้วอยู่รอเขา กลับมาอย่างเชื่องช้า

เดิมทีเมืองกำสั้วแห่งนี้เป็นของแคว้นหลี่ มีประเพณี เข้มงวด แม้แคว้นเหียนจะช่วยรักษาโรคระบาดให้พวกเขา ทั้ง ยังออกกฎหมายต่าง ๆ เพื่อเอาใจประชาชน แต่ก็ยากจะ รับประกันได้ว่าจะไม่ถูกใครบางคนยุยงปลุกปั่นให้ก่อเรื่อง สุดโต่งอีก

ช่วงที่กู่เจียอยู่ในลานบ้าน เมื่อนางไม่มีอะไรทำก็จะหยิบ หนังสือมาพลิกอ่าน แต่อ่านไปเพียงไม่เท่าไรก็เอาหนังสือมาปิด หน้าแล้วรีบหลับ ขณะที่นางกำลังหลับ ก็มีเสียงฝีเท้าอันเร่งรีบ ของใครบางคนปลุกนางให้ตื่นขึ้นอย่างฉุนงง

“ແ່ແລ້ວ! ท่านอ๋องแม่ทัพถูกพิษร้ายแรง จึงส่งข้าน้อยมา เชิญแม่นางไปรักษา!” นายทหารอายุประมาณสามสิบปีคนหนึ่ง ทำทางลุก ลุกกลนจนศีรษะซุ่มไปด้วยเหงื่อ จูงกู่เจียออกไปด้าน นอก!

กู่เยี่ยสะบัดมือเขาออกพร้อมขมวดคิ้วแน่น นางจ้องมองนายทหารที่ดูคั่นหน้าแล้วเอ่ยถาม “เจ้าเป็นใคร เหตุใดถึงส่งเจ้ามาแจ้งข่าว เป็นองครักษ์ของพี่เงินหรือ”

นายทหารท่าทางร้อนรนคนนั้นเซ็ดเหงื่อ แล้วเอ่ยตอบ “องครักษ์ของท่านอ๋องแม่ทัพต่างติดพิษกันหมด! ข้าน้อยเป็นนายพันที่อยู่ใต้การบัญชาการของแม่ทัพหู ตอนลาดตระเวนเมื่อวานนี้ ท่านยังเคยเห็นหน้าข้าน้อยอยู่เลย ลืมแล้วหรือ”

กู่เยี่ยนึกย้อนไปครู่หนึ่ง ดูเหมือนว่าคนผู้นี้จะอยู่ข้างกายแม่ทัพหูจริงๆ นางพูดอย่างใจเย็น “พี่เงินพกยาถอนพิษที่ข้ามอบให้ไว้ แม้จะถูกพิษซีเจวียชั้นก็สามารถยื้อเอาไว้ช่วงเวลาหนึ่งไม่ต้องรีบ!”

นายทหารคนนั้นยิ่งร้อนรน “ใช่ขอรับ ท่านอ๋องแม่ทัพถูกพิษซีเจวียชั้น! พวกข้าเพิ่งสืบได้ว่า ที่แท่นแพทย์พิษที่อยู่ข้างกายองค์ชายรองก็คือคนที่อยู่ข้างกายองค์ชายใหญ่แห่งแคว้นหลินในยามนี้ องค์ชายใหญ่แห่งแคว้นหลินไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ จึงส่งคนไปซุ่มโจมตีที่นอกเมือง เขาหาซีเจวียชั้นไว้ที่คมกระบี่ยาถอนพิษที่ท่านอ๋องแม่ทัพพกติดตัวต่างเอาไว้ให้องครักษ์ที่

บาดเจ็บจนหมดแล้ว...ยามนี้ท่านอ่องแม่ทัพบาดเจ็บหนักและกำลังตกอยู่ในอันตราย!”

อะไรนะ! เอายาถอนพิษให้คนอื่นใช้หรือ สมกับเป็นพี่เงินจริง ๆ พี่เงินเป็นคนชอบปกป้องพวกพ้อง คนรอบกายล้วนมีเขาคอยปกป้อง องค์กรที่ติดตามเขาในวันนี้ นอกจากตำเฒ่าเผิงกับหมิงเงินแล้ว ยังมีทหารจากตระกูลหลังหลายคนที่ติดตามเขามาหลายปี เขาไม่อาจทนเห็นพวกพ้องตายจากไป โชคดีที่พี่เงินเคยถูกพิษซีเจี๋ยซันและเคยกินยาถอนพิษของนาง ร่างกายจึงมีภูมิคุ้มกัน ทำให้ไม่เสียชีวิตในทันที

กูเย่รีบไปหยิบกล่องยาออกมา นายทหารผู้นั้นรับกล่องยามาแบกไว้บนหลัง ทั้งสองคนออกจากลานบ้านอย่างเร่งรีบแล้วขี่ม้าออกจากเมืองท่าสั่วอย่างรวดเร็ว

หลังจากออกจากเมืองท่าสั่วและเดินทางไปกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว นางยังคงไม่เห็นวิ๊ววของหลังเจี๋ยเงิน กูเย่ร้อนใจมาก จึงหันไปถามนายทหารผู้นั้น “ไหนบอกว่าพี่เงินถูกซุ่มโจมตีที่นอกเมือง เหตุใดจึงยังไม่ถึงอีก”

“ใกล้แล้ว! ใกล้จะถึงแล้ว!” นายทหารคนนั้นควบม้านำไปยังทางไปภูเขาซางหมั่ง แม้กู่เยี่ยจะเอะใจสงสัย แต่หัวใจของนางก็เปี่ยมไปด้วยความเป็นห่วงพี่เงิน เมื่อเห็นว่าใกล้จะถึงภูเขาซางหมั่ง กู่เยี่ยก็สังเกตเห็นถึงความผิดปกติทันที

นางตั้งบังเหียนแล้วจ้องมองนายทหารด้วยสายตาเย็นชา “บอกมาเดี๋ยวนี้! ใครส่งเจ้ามา เจ้าลงข้ามาที่แห่งนี้ทำไม”

นายทหารคนนั้นเปิดกล่องยาของนางออก เขาหยิบยาถอนพิษขูดหนึ่งออกมาจากกล่องยา แล้วหยิบเม็ดหนึ่งเข้าปาก จากนั้นจึงยิ้มอย่างชั่วร้าย “แม่นางกู่ เจ้าฉลาดดีนิ! มองแผนการของข้าออกได้เร็วขนาดนี้เชียวหรือ แต่ถึงอย่างไรก็สายเกินไปแล้ว!”

พูดจบก็มีชายชุดดำสิบกว่าคนกระโจนออกมาจากป่าทึบ ก่อนจะยื่นล้อมกู่เยี่ยไว้ นายทหารคนนั้นโยนยาถอนพิษให้กับชายชุดดำคนหนึ่ง เพื่อแจกจ่ายให้ชายชุดดำคนอื่นๆ กิน

ทันใดนั้น นายทหารที่สวมเครื่องแบบแคว้นหลีกียื่นขนาบข้างชายหนุ่มในอาภรณ์หรูหราคนหนึ่ง พร้อมค่อยๆ เดิน

เข้ามา ชายหนุ่มในอาภรณ์หรูหรา มีดวงตาจิ้งจอกคล้ายกับ
งูเหลือม แต่ดวงตาของเขากลับฉายแววชั่วร้ายราวกับอสรพิษ

“องค์ชายใหญ่แห่งแคว้นหลี่หรือ” กู้เยี่ยเห็นชายหนุ่มผู้นี้
มีอายุมากกว่างูเหลือม ดูแล้วอายุราวสามสิบปี อวัยวะทั้งห้าบน
ใบหน้าเป็นสันตรง มองแล้วค่อนข้างแปลกตา ตัวสูง ท่าทางสง่า
งาม หากไม่สนใจสีหน้าอันชั่วร้ายของเขาก็ถือว่าหล่อเหลา
ประมาณหนึ่ง

“สมแล้วที่วีรบุรุษมักเป็นคนอายุน้อย! คาดไม่ถึงเลยว่า
คนที่ทำลายแผนการที่ข้าวางไว้หลายปีจะเป็นเพียงหญิงสาว
อายุสิบกว่าปี” องค์ชายใหญ่มิ้มหยัน นัยน์ตาจิ้งจอกของเขาฉาย
แววเป็นประกายเยือกเย็น

“องค์ชายใหญ่ชมเกินไปแล้ว!” กู้เยี่ยกลอกตาในหัวคิดว่า
จะหลบหนีไปได้อย่างไร เมื่อกินยาเพิ่มความเร็วแล้ว นางจะ
วิ่งไวยิ่งกว่ายอดฝีมือที่ฝึกปรือวิชาตัวเบา จนเขาเหล่านั้นไม่
อาจตามทัน นางกระโดดลงจากหลังม้า ก่อนยัดเส้นยัดสาย แล้ว
เตรียมตัว...หนี!

แต่องค์ชายใหญ่กลับเข้าใจนางผิด จึงยั้งหันแล้วเอ่ยว่า
“ทำไม เจ้าคิดจะลงมือกับองค์รัชส์ลับของข้าหรือ จากที่ข้ารู้ แม่
นางกูไม่มีวรยุทธไม่ใช่หรือ อย่าหาว่าข้าไม่เตือนเจ้าเลย เหล่า
องค์รัชส์ลับของข้าไม่ใจดีกับผู้หญิงหรอกนะ ทางที่ดีอย่าขัดขืน
เลย หากเจ้าได้รับบาดเจ็บขึ้นมา ข้าคงทำได้เพียงขอโทษ
เท่านั้น”

แม้เขาจะพูดอย่างนั้น แต่สายตาของเขากลับสื่อว่า...ไม่
เจียมตัว!

บทที่ 343 แห่ฟ้าตาข่ายดิน

“องค์ชาย อย่ามัวคุยไร้สาระกับนางนี้เลย! รีบจับนางเอาไว้ นางนี้ร้ายกาจมาก อย่าให้นางหนีไปได้!” ผู้อาวุโสชุดเขียวที่อยู่ข้างกายองค์ชายใหญ่จ้องมองกู่เยี่ยอย่างโกรธแค้น รวากับนางไปฆ่าพ่อเขา

กู่เยี่ยจึงเข้าใจในทันทีว่าท่านอาวุโสผู้นี้ก็คือปรมาจารย์พิฆาตที่ถูกนางทำลายแผนการ กู่เยี่ยจ้องมององค์ชายใหญ่อย่างเห็นใจและพุดยุงว่า “องค์ชายใหญ่ เชื่อว่าท่านพุดจาไร้สาระ!”

องค์ชายใหญ่นี้กรำคาญ ‘ตาแก่ไร้ประโยชน์’ ที่ไร้ความสามารถและทำเสียการมาตั้งนานแล้ว จึงตะคอกอย่างโกรธเกรี้ยวใส่เขาว่า “หุบปากเดี๋ยวนี้! ข้าต้องคอยให้เจ้าชู้нівสั่งหรือ”

จากนั้นเขาก็ตะโกนใส่กู่เยี่ยอย่างเย็นชาว่า “ข้าแนะนำว่าเจ้าอย่าได้ขัดขืนอย่างเปล่าประโยชน์ดีกว่า ยอมให้จับเสียเถิด! หากเจ้ายอมเชื่อฟัง ข้าก็จะรับประกันชีวิตเจ้า!”

กู่เยี่ยกรอกยาเพิ่มความเร็วเข้าปากและกลืนลงไป
ทีเดียวโดยยังไม่ทันจะรู้รสหวานของยา ผู้อาวุโสชุดเขียวตื่น
ตระหนก “องค์ชาย นางคิดจะกินยาพิษฆ่าตัวตาย!”

องค์ชายใหญ่แสดงสีหน้าชั่วร้าย “ผู้ที่ไร้ประโยชน์ต่อข้า
เก็บเอาไว้ก็เป็นภัยในภายหลัง ตายเสียก็ดี...”

กู่เยี่ยยืมหยันให้ทั้งสองคน...ทั้งสองคน พวกเจ้าคิดมาก
ไปแล้ว เมื่อรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงของร่างกาย กู่เยี่ยก็แสดง
รอยยิ้มไม่เป็นมิตรต่อองค์ชายใหญ่ จากนั้นก็พุ่งเข้าใส่องค์ชาย
ใหญ่ การเคลื่อนไหวของนางดูเบาและว่องไวราวกับพายุและ
สายฟ้า ราวกับจะมาถึงเบื้องหน้าองค์ชายใหญ่ภายในชั่วพริบตา

องค์ชายใหญ่ถึงกับสีหน้าเปลี่ยนและรีบชักกระบี่ออกมา
เขาคัดกระบี่อย่างบ้าบิ่นพร้อมกับตะโกนร้องอย่างหวาดกลัว
“องครักษ์ รีบมาคุ้มกัน!”

กู่เยี่ยหลบผ่านคมกระบี่และหยิบมงกุฎหยกจากหัวของ
เขา ผมขององค์ชายใหญ่ยุ่งเหยิง จากนั้นองครักษ์ที่เพิ่งรู้สึกตัว
ก็คุ้มกันให้ถอยหนี เมื่อไปถึงจุดปลอดภัย เขายังคงรู้สึก

หวาดกลัว หากสิ่งที่นางนั้นหนีไปเมื่อครั้งไม่ใช่มงกุฎหยกแต่เป็นหัวของเขา เกรงว่าตอนนี้เขาคง...

แผ่นหลังขององค์ชายใหญ่ชุ่มไปด้วยเหงื่อ เขาผินตะโกนอย่างดุดันว่า “ตามมันไป! หากขัดขึ้นก็ฆ่าทิ้งเสีย! ช่างกล้านักที่มัลลอเล่นกับข้า ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มรสของการตายทั้งเป็น!”

องครักษ์ลับหลายสิบคนไล่ตามไปยังทิศทางที่กู่เยี่ยหนีไป เหล่าองครักษ์ลับค่อยๆ ทำตามแผนการ ตั้งขบวนเป็นอวนจับปลาเพื่อบีบเป้าหมายไปยังจุดหนึ่ง เหล่าองครักษ์ลับมีวิชาตัวเบาที่ไม่ธรรมดา แต่กู่เยี่ยมีความเร็วที่เหนือกว่า นางไปถึงเชิงเขาซางหมั่งอย่างรวดเร็วและวิ่งหนีเข้าไปในป่าทึบ

“หัวหน้า นางเข้าไปในป่าแล้ว! ในป่ามีสัตว์ดุร้ายมากมาย เราจะตามต่อไปหรือไม่” ชายชุดดำคนหนึ่งขอคำแนะนำจากผู้บัญชาการองครักษ์ลับ สำหรับเขาแล้ว เด็กสาวที่มีวิชาตัวเบาอันไม่ธรรมดาแต่ไร้ซึ่งวิทยายุทธ นางไม่มีทางรอดแน่นอนเมื่อเข้าไปในเขาซางหมั่ง พวกเขาแค่คอยเฝ้าเอาไว้ไม่ให้นางกลับออกมา ภารกิจก็ถือว่าลุล่วง

ผู้บัญชาการหน่วยองค์กรลับสายหน้าเบาๆ “รอดต้องเห็นคน ตายต้องเห็นศพ ตามต่อไป!” เหล่าองค์กรลับล้วนแต่เป็นยอดฝีมือด้านการสะกดรอย เมื่อถูกเยี่ยหยุดพักระหว่างทางก็จะถูกองค์กรค้นหาเจอ หน้อย! องค์กรลับพวกนี้เป็นหมาหรือถึงได้ตามติดเช่นนี้

ขณะที่ถูกเยี่ยกำลังวิ่งหนีอยู่ในป่าทึบ หลังเจวียเงินที่ถูกสายลับแคว้นหลี่ใช้อุบายยื้อตัวเอาไว้ จู่ๆ ก็ใจสั่นขึ้นมา ความหวาดกลัวอันรุนแรงเกิดขึ้นในหัวของเขา...ความรู้สึกนี้เหมือนกับตอนที่สูญเสียนางไปเมื่อชาติก่อน!

หลังเจวียเงินรีบควมมากกลับไปยังเมืองกำส่วอย่างไม่หยุดพัก รีบเข้าไปในลานบ้านของเขาและนางอย่างรวดเร็ว เมื่อค้นหาไปหลายห้องกลับไม่เจอคนที่เขาคิดถึง

หลังเจวียเงินคว้าตัวสาวใช้ของกุเยี่ยเอาไว้ และถามอย่างเร่งรีบว่า “กุเยี่ยอยู่ที่ใด นางออกไปหาของกินอีกแล้วหรือ”

หญิงรับใช้จ้องมองอ๋องแม่ทัพใหญ่อย่างสงสัยและมองดูเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า เมื่อเห็นว่าเขาไร้ซึ่งบาดแผลจึงถามอย่างประหลาดใจว่า “ท่านอ๋องแม่ทัพ ท่านถูกพิษและตกอยู่ใน

อันตรายมิใช่หรือ แม่นางรักษาให้ท่านแล้วหรือ สมแล้วที่เป็น
หมอเทวดาน้อย ยอดเยี่ยมเสียจริง!”

“เจ้าพุดอันใด” ลางสังหรณ์ในใจของหลิงเจี๋ยเงินรุนแรง
ขึ้น เขาจับไหล่ของหญิงรับใช้และถามอย่างเร่งรีบว่า “มีคนแอบ
อ้างชื่อของข้าเพื่อหลอกพาเยี่ยเอ๋อร์ไปใช่หรือไม่ ผู้นั้นเป็นใคร
เจ้ารู้จักหรือไม่”

หญิงรับใช้ถูกเขาบีบไหล่จนเจ็บ จึงพูดด้วยสีหน้าอัน
เจ็บปวดว่า “แม่นางถูกนายทหารคนหนึ่งของแม่ทัพหูเซียว
ออกไป เขาบอกว่าท่านถูกคนของแคว้นหลี่ซุ่มโจมตี อีกทั้งยัง
ถูกพิษซีเจี๋ยซัน แม่นางจึงหยิบกล่องยาไปพร้อมกับนายทหาร
ผู้นั้น!”

ท่านหูที่มีเรื่องมาขอคำแนะนำจากอ๋องแม่ทัพใหญ่ เมื่อ
เข้าประตูและได้ยินคนพูดถึงชื่อของตน จึงถามพร้อมรอยยิ้มว่า
“ใครคิดถึงข้าอยู่หรือ เสียหวง แม่นางกู้ทำของอ๋อยอีกแล้วใช่
หรือไม่ ดูเหมือนว่าข้าจะมีลาภปากอยู่ไม่น้อย...หือ ท่านแม่ทัพ
เหตุใดสีหน้าของท่านจึงดูแย่นี้ คงไม่ใช่กำลังเสียดายที่อด
กินของว่างหรอกนะ!”

หลังเจวียเงินจ้องกลับด้วยสายตาที่เยือกเย็นดุจคมมีด จนเกือบทำให้โลหิตของท่านหูเยือกแข็ง...อ๋องแม่ทัพใหญ่ช่าง นากลัวเหลือเกิน! หรือเพราะอยู่กับแม่นางกู่นานเกินไปจนทำให้ อ๋องแม่ทัพใหญ่ดูมีชีวิตชีวามากขึ้น จนเขาหลงลืมสีหน้าอัน โหดเหี้ยมของอ๋องแม่ทัพใหญ่ เกิดอันใดขึ้นกันแน่ ทะเลาะกับ แม่นางกู่หรือ หรือถูกแม่นางกู่ทั้ง ท่านหูพึมพำอยู่ในใจ

“กู่เยี่ยถูกคนของเจ้าหลอกแล้ว!” คำพูดของหลังเจวียเงิน ทำให้ท่านหูสีหน้าเปลี่ยนทันที ผู้ใดกัน ช่างใจกล้านักที่ทำเช่นนี้ กับแม่นางกู่

หญิงรับใช้ไม่ได้ลืมลักษณะเด่นของผู้นั้น “ท่านอ๋องแม่ ทัพและท่านแม่ทัพหู นายทหารผู้นั้นมีไผ่ขนาดเท่าเล็บอยู่ตรง คาง! แม่นางยังบอกว่านางเคยเห็นเขาอยู่ข้างกายท่านแม่ทัพหู! อ้อ จริงสิ เขาบอกว่าตนเองเป็นผู้บัญชาการกองพันด้วย!”

“เชี่ยตุนจื่อ!” ท่านหูขมวดคิ้วแน่นและพูดกับตนเองว่า “หรือเขาจะเป็นสายลับของแคว้นหลี่ เป็นไปไม่ได้ เขาติดตามข้า มากกว่าสิบปี เป็นคนที่ข้าแต่งตั้งด้วยตนเอง...นอกเสียจากเขาถูก แคว้นหลี่ซื้อตัว หน้อย เจ้าหมอนั้นช่างล้าลึงยิ่งนัก! ท่านอ๋องแม่ ทัพ ข้าจะรวบรวมกำลังเพื่อไปชิงตัวแม่นางกู่กลับคืนมา!”

เหล่าองค์กรของหลิงเจี๋ยเงินก็กลับมาแล้วและรวมตัวกันอยู่ในลานบ้าน เมื่อได้ยินว่ากุ่เยี่ยถูกสายลับแคว้นหลีหลอกออกไปนอกเมือง ต้าเฟิงจึงรู้สึกกังวล “ท่านแม่ทัพ ต้องเป็นฝีมือขององค์ชายใหญ่แคว้นหลีแน่ๆ ที่ไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ในครั้งนี่ เขาสืบได้ว่าแผนการของตนย่อยยับด้วยฝีมือของแม่นางกุ่ จึงมั่งร้ายต่อนาง! ท่านแม่ทัพ จะมัวชักช้าต่อไปไม่ได้แล้ว แม่นางกุ่กำลังตกอยู่ในอันตราย!”

เวลาไม่คอยท่า หลิงเจี๋ยเงินให้ท่านหุรวรรวมกำลังเพื่อปฐมสำรวจไปทั่วบริเวณใกล้เคียงเมืองกำส่ว ส่วนเขาก็ปล่อยนกเหยี่ยวเสี่ยวไป บนร่างกายของกุ่เยี่ยมีกลิ่นสมุนไพรอันเป็นเอกลักษณ์ ส่วนเสี่ยวไปก็จดจำกลิ่นหอมของนางได้แล้ว ไม่ว่านางจะอยู่ที่ใด มันก็สามารถหาเจอ หลิงเจี๋ยเงินพาองค์กรทั้งหลายคนควมม้าตามทิศทางที่นกเหยี่ยวขาวบินไป!

กุ่เยี่ยพบว่าตนถูกองค์กรลับหลายสิบคนวางแผนบีบไปยังยอดเขาแห่งหนึ่งของหมู่เขาซางหมั่ง ภูเขาแห่งนี้มีผาสูงอยู่สามด้าน มีเพียงด้านเดียวที่มีทางให้ไต่ขึ้น กุ่เยี่ยตระหนักได้อย่างชัดเจนว่าหากตนถูกบีบขึ้นไปบนยอดเขา ก็เท่ากับไร้หนทางหนีแล้ว!

นางเคยคิดจะฝ่าวงล้อมของเหล่าองครักษ์ลับอยู่หลายครั้ง แต่เหล่าองครักษ์ลับที่ล้อมเอาไว้อย่างแน่นหนาจะยอมปล่อยให้นางหนีรอดได้เยี่ยงไร ในสายตาของเหล่าองครักษ์ลับ กุ๊เยี่ยก็เป็นเพียงนกกระจอกน้อยที่ร้องไวตัวหนึ่งเท่านั้น ไร้ซึ่งภัยอันตราย เพียงแต่จับยากเท่านั้น เพียงแค่เหวี่ยงตาข่ายออกไปและค่อยๆ เก็บกลับมา นางก็จะอยู่ในตาข่ายแล้ว

บทที่ 344 ยื้อเวลา

ในป่าลึกอันมืดทึบไร้ซึ่งแสงใด ยอดไม้หนาที่บบดบังแสงอาทิตย์ มีเพียงลำแสงเส้นบางๆ คละเม็ดแสงเป็นจุดต่างที่ลอดผ่านใบไม้จนกระทบลงบนพื้นอันชื้นแฉะเพียงเท่านั้น ทำให้ป่าทึบแห่งนี้ยิ่งดูลึกลับพิศวงขึ้นไปอีก เวลาใกล้ถึงช่วงพลบค่ำป่าทึบเริ่มมีหมอกปกคลุม ภูเขาเจียบสงบอย่างน่าประหลาดราวกับไม่เคยมีสิ่งมีชีวิตอย่างกรายมาที่แห่งนี้

ร่างกายอันเพรียวบางเคลื่อนไหวผ่านป่าทึบ นางราวกับลูกแกะที่ถูกรายล้อมไปด้วยฝูงสุนัขป่า ไม่ว่าจะหนีไปยังทิศทางใดก็ถูกต้อนกลับมา นางลองฝ่าวงล้อมมาหลายครั้งหลายครา แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับองค์กรลับยอดวิทยายุทธ์ กุ่เยี่ยก็ต้องคว้าน้ำเหลวกลับมาทุกครั้ง ด้วยเหตุนี้ร่างกายของนางจึงเกิดบาดแผลเล็กน้อยขึ้นหลายจุด

ทางเขาค่อยๆ สูงชันขึ้น ความเร็วของกุ่เยี่ยก็ลดลงแล้ว หลังจากผ่านไปครึ่งวัน อีกฝ่ายต่างตามไล่ล่าอย่างไม่หยุดหย่อน แม้แต่โอกาสที่จะให้นางพักดื่มน้ำยังไม่มี ยาพิษที่กำลังก็ถูกกิน

อย่างลนลานระหว่างการวิ่งหนี หากไม่มียาจากในห้วงมิติช่วย
ยื้อเอาไว้ เกรงว่านางคงล้มลงเพราะความอ่อนล้าและความหิว
กระหายไปตั้งนานแล้ว

เมื่อเข้าใกล้ยอดเขามากขึ้นเรื่อย ๆ นางรู้ว่าทันทีที่ตน
ไปถึงยอดเขา เวลานั้นก็จะถึงจุดจบของนาง แต่เมื่อนางหัน
กลับไปมองผู้ไล่ตามที่อยู่ด้านหลัง ก็รู้ว่ามันเป็นการก้าวเข้าหา
จุดจบอย่างช้า ๆ นอกเสียจากว่านางจะยอมให้จับแต่โดยดี

เพียงพบเห็นครั้งแรกก็รู้ว่าองค์ชายใหญ่แคว้นหลีเป็นคน
จิตใจคับแคบ นางทำลายแผนการของเขาและทำให้เขาพ่ายแพ้
ราบคาบ จนทำให้อ้องแคว้นหลีผิดหวังในตัวเขา เมื่อต้องตกไป
อยู่ในมือเขา จุดจบของนางคงไม่ต่างอันใดจากการตกหน้าผา
ทั้งนี้ ก็คงทรมาณยิ่งกว่าการตายทั้งเป็น!

บนยอดเขาเป็นพื้นที่โล่ง ทั้งยังมีก้อนหินใหญ่ดูน่ากลัว
อยู่หลายก้อน หินเหล่านั้นสะท้อนแสงสีแดงราวกับเป็อนโลหิต
เมื่อกระทบกับแสงแดด! อีกาแก่ที่กำลังบินกลับรังก็ส่งเสียงร้อง
อย่างน่าสยดเสียว!

“ข้าจะดูว่าเจ้ายังจะหนีไปทางใดได้!” ผู้บัญชาการองครักษ์ลับหัวเราะเยาะ เมื่อเขาโบกมือ ชายชุดดำทั้งหมดก็ล้อมเข้ามา “หนีสิ! เจ้าหนีเก่งนักมิใช่หรือ”

ผู้บัญชาการองครักษ์ลับไม่คาดคิดว่าเด็กสาวที่ดูอ่อนแอเช่นนี้จะมีวิชาตัวเบาสูงส่งเพียงนี้ อีกทั้งยังมีกำลังอันยอดเยี่ยมจนทำให้พรรคพวกของพวกเขาวิ่งอยู่ในป่านานเกือบหนึ่งวัน! แม้แต่เขาที่เป็นผู้ฝึกยุทธ์ยังรู้สึกอ่อนล้า ไม่รู้่านางหนูนี้ทนได้เยี่ยงไร!

“ข้าแนะนำให้เจ้ายอมโดนจับแต่โดยดีเถิด เพื่อไม่ให้ลูกน้องมือไม้หนักของข้าเปลืองทำให้แม่นางบาดเจ็บขณะที่จับตัวเจ้าที่มีความล้าเลิทางด้านการปรุงยาและยาพิษ บุคคลที่มีทักษะสูงส่งถึงเพียงนี้ องค์ชายใหญ่คงไม่ทำอันใดเจ้าหรือ! หากเจ้ายังมัวดีดิ่งจนถึงที่สุด ก็อย่าโทษที่พรรคพวกของข้าไร้ความปราณี!” หัวหน้าองครักษ์ลับบีบเข้าหาอกุ้เยี้ยที่ละก้าวๆ

กุ้เยี้ยถอยก้าวไปข้างหลังเล็กน้อย ด้านหลังของนางเป็นผาสูง นางเปลอเหยียบหินก้อนหนึ่ง หินก้อนนั้นตกจากหน้าผา เน้นนานกว่าเสียงที่ก้อนหินกระทบกับกันผาจะดังสนั่นขึ้น

ข้ายอมให้จับแต่โดยดี จากนั้นก็ถูกชาวแคว้นหลีจับเป็นตัวประกันเพื่อข่มขู่พีเจินสินะ ไม่ได้เด็ดขาด! ข้าจะไม่ให้พีเจินต้องลำบากใจเด็ดขาด! ยิ่งไปกว่านั้น นางยังมีกลโกงจากห้วงมิติเมื่อกระโดดลงจากหน้าผา นางอาจจะพอมีโอกาสรอด!

กู่เยี่ยมเล็กน้อยและถอยหลังอีกหนึ่งก้าว ตอนนี้นั้นเท้าของนางลอยอยู่กลางอากาศแล้ว หากขยับต่อไปอีกนิดเดียว นางก็จะตกลงสู่เหวลึกทันที ผู้บัญชาการองครักษ์ไม่กล้าผลิผลาม ได้แต่พยายามเกลี้ยกล่อมให้นางอย่าขัดขึ้น

“แกว๊ก...” เสียงเหยี่ยวดังขึ้นอยู่เหนือหัวของนาง กู่เยี่ยมเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยและมองเห็นนกเหยี่ยวขาวที่ถูกย้อมเป็นสีแดงด้วยแสงพระอาทิตย์ตก เสียวไป? พีเจินมาแล้ว? หรือนางไม่ต้อง “โดดผาอย่างวีรบุรุษ” แล้ว!

กู่เยี่ยมยกมุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มเล็กน้อยและเริ่มหาวิธียื้อเวลา นางต่อรองกับผู้บัญชาการองครักษ์ว่า “ข้าสามารถทำงานให้กับองค์ชายของพวกเจ้า แต่เขาต้องรับประกันความปลอดภัยและอิสรภาพของข้า! เจ้าตัดสินใจแทนเขาได้หรือไม่”

ผู้บัญชาการองครักษ์มีหน้าที่เพียงเชื่อฟังคำสั่ง เขาจะตัดสินใจแทนองค์ชายได้อย่างไร เมื่อผู้บัญชาการคนนั้นลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้ากลับไปขอคำแนะนำจากองค์ชายใหญ่ของพวกเขาเสียก่อนเถอะ หากไม่ตอบรับเงื่อนไขของข้า ข้าก็จะกระโดดลงหน้าผาตรงนี้ ตายเสียยังดีกว่าใช้ชีวิตเยี่ยงนักโทษและไร้ซึ่งอิสระไปตลอดชีวิตที่เหลือ”

ผู้เยี่ยงกวาดสายตามองกลุ่มคนตรงหน้า ตัดสินใจโยนผลประโยชน์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้เพิ่มลงไปอีกสักนิด

“จริงสิ! ไปบอกเจ้านายของพวกเขาเจ้าด้วยว่า โรงงานผลิตยาสกุลกู่ที่อยู่ทางทิศเหนือของแคว้นตงหลิงเป็นของข้า ไม่ว่าจะเป็นโอสถ ยาขง ยาสำหรับเด็ก หรือกระทั่งยาผงจินชวงฤทธิ์แรงทั้งหมดนี้ล้วนผลิตขึ้นโดยข้า ข้าเป็นถึงอัจฉริยะด้านการปรุงยาที่พบได้ยากในรอบพันปี หากองค์ชายใหญ่ไม่มองการณ์ไกลและกำจัดข้า ก็นับว่าเสียผลประโยชน์ก้อนใหญ่ไปเปล่าๆ อย่างแน่นอน! ข้ามีประโยชน์มากกว่าปรมาจารย์พิฆาตไม่ยอมตายนั้น!”

ผู้เยี่ยงหยุดคิดชั่วครู่ ก่อนจะตัดสินใจยกความดีให้ตนเองอย่างต่อเนื่อง

“นอกจากนี้ ในเมื่อพวกเจ้ามีสายลับอยู่ในกองทัพแคว้น
เหยียน พวกเจ้าคงต้องรู้จักวิชาการเย็บแผลของเหล่าแพทย์
ทหารสินะ สิ่งนั้นข้าก็เป็นคนสอนให้! ตอนที่ลำไส้ของแม่ทัพหู
ทะลักออกมา ตอนที่แม่ทัพจางเสียชีวิตไปเกือบครึ่ง หากไม่มี
หมอเทวดาอย่างข้า พวกเขาคงได้ไปเยี่ยมยมบาลแล้ว แต่ที่
พวกเขายังรอดชีวิตอย่างปาฏิหาริย์มาได้จนถึงทุกวันนี้ แน่نون
ว่าลั้วเป็นฝีมือของข้า”

พูดไปพูดมาก็ชักติดลม

“เฮ้อ หมิงงามอัจฉริยะด้านการแพทย์อย่างข้า ช่างเลิศ
ล้ำไปเสียทุกด้าน ทักษะการแพทย์ ทักษะการปรุงยา หากบอก
ว่าตัวเองเป็นที่สองในใต้หล้า ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าบอกว่าตนเอง
เป็นที่หนึ่งอย่างแน่นอน นอกจากทักษะฝีมือแล้ว รูปร่างหน้าตา
ก็ยังงดงาม อ่อนโยนเพียบพร้อมเป็นกุลสตรี ต้องถือเป็นวาสนา
ที่สวรรค์เมตตาสักเพียงไหน จึงจะได้ตัวข้าไปช่วยงาน คนที่จะ
ได้ตัวข้าไปช่วยนั้น ชาตที่แล้วไม่รู้ว่าทำบุญมาด้วยอะไร ทำบุญ
น้ำมันตะเกียงบูชาพระไปมากเท่าไร เฮ้อ ไม่ว่าเป็นผู้ใด ถ้า
หากได้ความภักดีของข้าไป ก็เท่ากับได้ยอดฝีมือทางการแพทย์
ในทุกแขนงเพิ่มขึ้นมาหนึ่งคน แต่เป็นหนึ่งคนที่มีค่ามากกว่า

ร้อยคนเสียอีก วิชาแพทย์ก็เป็นทีหนึ่ง วิชาปรุงร้อสธกก็เป็นทีหนึ่ง สามารถปรุงร้อพิษ ขจัดพิษ และยังสามารถดูแลร้อองอาหาร การกินที่ช่วยหล่อเลี้ยงร่างกาย สร้างเสริมสุขภาพทั้งความ แข็งแรง ความงาม อายุยืนยาว...”

เมื่อผู้บัญชาการองครักษ์ลับได้ยินก็รู้สึกล้งเลเล็กน้อย หากเป็นไปตามที่นางหนูนี้พูด ที่ร้อยยาวมาทั้งหมด ต้องนับว่า นางมีความพิเศษล้ำค่าถึงเพียงไหน เชื่อว่าองครักษ์ายใหญ่คงต้อง สนับสนุนนาง นำไปอยู่ข้างกายอย่างแน่นอน

องครักษ์ลับร่างผอมคนหนึ่งที่อยู่ข้างกายเขาอดไม่ได้ที่จะพูดว่า “หัวหน้า นางหนูนี้คุยโว้อวดแน่นอน! ท่านลองคิดดู สิ นางอายุเพียงเท่านั้น จะรู้วิชาแพทย์และปรุงร้อยาเป็นได้เยี่ยงไร แล้วมนุษย์ผู้ใดจะเก่งเพียบพร้อมมีทักษะรอบด้านได้ถึงเพียง นั้น!”

กู่เยี่ยเบิกตากว้างพร้อมกับพูดอย่างกราดเกรี้ยวว่า “เหตุใดจะเป็นไปไม่ได้! พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าอาจารย์ของข้าคือใคร และพวกเจ้าไม่รู้หรือว่าอาจารย์ล้งของข้าเป็นใคร!”

องค์กรสร้างผมพูดด้วยน้ำเสียงดูถูกว่า “อ้อ อาจารย์และอาจารย์ลุงของเจ้าเป็นใคร เจ้าพูดให้พวกเราตกใจทำไม ตั้งใจจะหลอกใครหรือ”

“พวกเจ้าจงตั้งสติ! ฟังให้ดี อาจารย์ของข้าก็คือผู้มีอิทธิพลในวงการยา ผู้ห่างจากชั้นปรมาจารย์เพียงก้าวเดียว อย่าง ‘ปราชญ์ไอสถ’! ส่วนอาจารย์ลุงของข้าเป็นหมอเทวดาที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า ผู้ที่สามารถฟื้นชีวิตคนตายอย่าง ‘เชียนแพทย์’ ข้าเติบโตอยู่กับอาจารย์และอาจารย์ลุงทั้งสองคนนี้ มุ่งมั่นทำตามปณิธานของบรรพบุรุษ สาบานว่าจะทำให้ ‘แพทย์ไอสถควบคุ’ เป็นที่เลื่องลือ!”

กู่เยี่ยแสดงสีหน้าภาคภูมิใจอย่างถึงที่สุด และแนะนำอาจารย์ของตนด้วยท่าทางและน้ำเสียงอันยิ่งใหญ่ ในตอนนี้นางรู้สึกโชคดียิ่งที่ได้เป็นศิษย์ของอาจารย์ที่สามารถเอาไว้ข่มขู่ผู้อื่นได้เช่นนี้

เป็นไปตามคาด หลังจากที่นางพูดออกมา ผู้บัญชาการองค์กรลับก็ยิ่งรู้สึกหงุดหงิด ส่วนองค์กรลับร่างผมกลับทนต่อไปไม่ไหวและพูดกับหัวหน้าที่ว่า “หัวหน้า อย่ามัวเสียเวลากับ

นางหนูนี่เลย รีบจับตัวนางไปหาองค์ชายใหญ่ ส่วนจะจัดการ
อย่างไรต่อก็เป็นเรื่องขององค์ชายใหญ่มิใช่หรือ”

กู่เยี่ยรำคาญที่เจ้าคนผอมนี้มักทำให้นางเสียการ จึง
ตะคอกอย่างเย็นชาว่า “ก็ลองดูสิ ดูว่าพวกเจ้าเร็วกว่า หรือช้า
กระโดดลงไปเร็วกว่า”

เจ้าคนผอมพูดปลุกปั่นต่อไปว่า “หัวหน้า นางหนูนี้อายุ
คงไม่เกินสิบปี นางไม่กล้ากระโดดลงไปหรอก นางหนู เจ้าลอง
คิดดูดีๆ นะ หากเจ้ากระโดดลงไป ร่างของเจ้าต้องและเป็นโจก
แน่! ศพและจนไม่ยากพูดถึง อีกทั้งยังถูกสัตว์ร้ายมาแทะกิน
เจ้าเห็นเหยี่ยวที่บินวนอยู่บนท้องฟ้าหรือไม่ มันกำลังจ้องกินเนื้อ
แห้งๆ ของเจ้าอยู่ล่ะ!”

แพทย์สาวชาวไร่

农园医锦

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农园医锦》

Author: 姽婳晴雨 Gui Hua Qing Yu

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

姽婳晴雨 Gui Hua Qing Yu.

แพทย์สาวชาวไร่ เล่ม 9/ 姽婳晴雨 Gui Hua Qing Yu เขียน ; เมฆขาวหวานเย็นจาก แปล : 农园医锦
— กรุงเทพฯ :คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1) , 471 หน้า.

1. นวนิยายจีน .I. เมฆขาวหวานเย็น, ผู้แปล .II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6901-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ฝนเดือนเจ็ด

พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

ราคา 179 บาท